

SkatteministerietJ.nr 2004-713-0087

DenSpørgsmål Fejl! Intet bogmærkenavn opgivet.55 5

Til
Folketingets Skatteudvalg

Hermed fremsendes svar på spørgsmål nr.5 af 8. oktober 2004.

Kristian Jensen

/Jesper Skovhus Poulsen

Spørgsmål: Vil ministeren redegøre for, om det fortsat vil være muligt for en borger kun at henvende sig ét sted (kommunen) for at indgå en betalingsaftale omkring sin skatterestance, børnebidragsrestance og daginstitutionsrestance, eller om borgeren fremover, som følge af den påtænkte ændring af opkrævningsreglerne, skal henvende sig til ToldSkat vedr. skatterestancen og til kommunen vedr. de øvrige restancer?

Svar: Spørgsmålet baserer sig på en forkert antagelse om, at borgerne fremover er nødsaget til at kontakte den statslige restanceinddrivelsesmyndighed vedrørende afvikling af en skatterestance, mens en samtidig børnebidragsrestance og daginstitutionsrestance skal håndteres af kommunen.

Antagelsen beror på en misforståelse af, hvordan snitfladerne og kompetenceforholdet mellem de enkelte fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden fastlægges.

Helt grundlæggende tages der udgangspunkt i den allerede eksisterende sondring mellem opkrævning og inddrivelse.

Ved *opkrævning* forstås beregning og opgørelse af beløb til opkrævning, udsendelse af opkrævninger og regninger, herunder betaling i rater, til borgere og virksomheder m.fl., kontrol af om betaling finder sted inden for den fastsatte betalingsfrist, samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Som et led i opkrævningsarbejdet er det tanken, at der skal kunne indgås aftaler om betaling af fordringen, herunder om betaling i rater.

Ved *inddrivelse* forstås anvendelse af lovgivningens tvangsinddrivelsesmidler i form af eksempelvis lønindeholdelse, indtrædelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring og indgåelse af frivillige betalingsordninger til afvikling af restancen.

Anvendelsen af egentlige inddrivelsesredskaber – kreditorbeføjelser – er således forbeholdt restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kommer først ind i billedet, når fordringshaveren ikke kan opkræve fordringen med de midler, der er til rådighed i opkrævningsfasen. Dvs., når en skyldner ikke overholder betalingsfristen eller misligholder en aftale om betaling i rater på trods af en eller flere rykkerskrivelser.

Først på dette tidspunkt har fordringen udviklet sig til en restance, som fordringshaveren overdrager til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling af restancen.

I eksemplet, der omhandles i spørgsmålet, hvor der er tale om samtidige restancer på skatte-, børnebidrags- og daginstitutionsområdet, er det fremover restanceinddrivelsesmyndigheden, der har kompetencen til at få afviklet borgerens

samlede restancemellemværende med det offentlige. Hidtil har restanceinndrivelsen på de 3 områder været varetaget af kommunerne. Dvs. både i dag og fremover vil borgeren i eksemplet kun være i kontakt med én offentlig myndighed vedrørende restanceafviklingen.

Med den valgte arbejdsdeling mellem de enkelte kommunale og statslige fordringshavere og restanceinndrivelsesmyndigheden, hvor der som nævnt sondres mellem opkrævning og inddrivelse, er det den enkelte fordringshaver, der varetager kontakten til borgeren. Opkrævning vedr. børnebidrag og daginstitutionsbetaling er således et kommunalt anliggende, mens opkrævning på skatteområdet er et statsligt anliggende.

Det er ikke anderledes end i dag, hvor man også kan være i kontakt med en eller flere fordringshavere/opkrævningsmyndigheder på en gang samtidig med, at en tredje myndighed f.eks. begærer lønindeholdelse for en restance vedr. et andet forhold. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en borger modtager en opkrævning (girokort) for daginstitutionsbetaling fra kommunen samtidig med, at Inddrivelsesenheden i ToldSkat iværksætter lønindeholdelse for en TV-licensrestance eller restance med en anden af de adskillige hundrede statslige fordringer, der inddrives af Inddrivelsesenheden. Der er ikke noget usædvanlig eller overraskende i, at man må forholde sig til et girokort fra kommunen og staten på en og samme tid.

Det nye er således, at man i inddrivelsesfasen fremover kun er i kontakt med én myndighed, hvor man i dag kan være i kontakt med en række myndigheder.

For så vidt angår opkrævningen af personlige skatter og inddrivelsen af personlige skatterestancer er opkrævningen som nævnt allerede efter gældende regler en statslig opgave. Opkrævningen af personlige skatter er i meget vidt omfang automatiseret. Den løbende opkrævning sker ved arbejdsgiverens indeholdelse af A-skat i forbindelse med lønudbetalingen og for selvstændigt erhvervsdrivendes vedkommende ved udsendelse af 10 årlige B-skatterater. Eventuelle restskatter udskrives i forbindelse med udsendelse af den ordinære årsopgørelse eller i forbindelse med ændring af en årsopgørelse som følge af ligningsmæssige ændringer. Restskatter kan indtil en vis grænse indregnes i efterfølgende års forskudsskat og eller betales i op til 3 rater.

Hvis en personlig restskat ikke betales rettidigt, overgår den efter udsendelse af en maskinelt genereret rykkerskrivelse i tilfælde af fortsat manglende betaling til inddrivelse i kommunen, der udfører inddrivelsen på vegne af de statslige told- og skattemyndigheder. Inddrivelsen overføres med det nye forslag til restanceinndrivelsesmyndigheden. Tilsvarende gælder ifølge aftalen om kommunalreformen på skatteområdet forskudsregistreringen og ligningen, der flyttes fra kommunerne til staten.

Med andre ord lægges der op til, at den samlede skatteopgave inklusive

restanceinndrivelsen skal ligge i staten, og det synes jeg er en både stringent, logisk og forståelig organisatorisk tilrettelæggelse af opgaven til gavn for ikke mindst borgerne og virksomhederne. Omvendt ville det forekomme noget besynderligt og vanskeligt forståeligt for borgerne og de personligt drevne virksomheder at flytte opkrævningen af personlige skatter fra staten til kommunerne henset til, at der som nævnt er tale om en stort set automatiseret proces og henset til, at både forskudsregistreringen, ligningen og restanceinndrivelsen foreslås overført til staten.